

זמני כניסת ויציאת השבת

שבתנו

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
7:02	8:19	8:54
7:18	8:21	8:51
7:10	8:23	8:53
7:15	8:19	8:50
7:57	9:07	9:30
8:33	10:14	10:16

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

בתוך השיגרה

המכתב מאירן

מאז הופעת העלון, שמחים אנחנו לקבל במערכת מידי שבוע בשבוע, מכתבי עידוד מציבור הקוראים, המגיבים בקורת רוח על קבלת העלון, ומוסיפים בעצות ובקשות, ומגיבים בתגובות שונות על דברים שנכתבו בעלון.

כל מכתב שכזה, מעודד את פעילותינו, ומדרכן אותנו להמשיך במפעל זה, למען יקר תפארת השבת.

אך המכתב שהתקבל השבוע במערכת, הפתיע אותנו לחלוטין.

מסתבר, שתפוצת העלון כה רחבה, עד שהוא מגיע גם למדינת... אירן! גם יהודי אירן משתוקקים לאורה של השבת, ומתחזקים בריבוי כבודה ותפארתה.

המכתב שהתקבל הגיב על העלון המיוחד שיצא לקראת שבת שלפני חג השבועות, ובו עמוד מיוחד מוקדש לסיפורים ואמרות מהבעל שם טוב הקדוש בענייני תוספת שבת קודש וכבודה, לרגל מלאת מאתים וחמשים שנה להסתלקותו.

והא לכם לשון המכתב:

"שלום רבי!

אנחנו דרים באירן, האם יש לכם סיפורים של רבי שם טוב? בבקשה תשלח אותם".

מרגש ומחזק.

גדולה. גם זה טוב, ובוודאי שיש כאלה הזקוקים לחומרי קריאה מהסוג הזה, בצורה נוחה וקלילה יותר. והכוונה גם לעלון כזה מהסוג הזה שהנכם קוראים עכשיו. אך לא נכחיד, שנדמה כי גם העיתונים החדשתיים יותר, העוסקים בדברים שאסור לדבר עליהם בשבת, מודפסים בכמות גדולה יותר לקראת שבת, ורבים המחפשים לקרוא אותם דווקא בזמן זה לקראת שבת, כנראה בשל היותו זמן פנוי יותר.

וכאן הרי כבר כל אחד מבין שזה ודאי לא ראוי, ודאי שהשבת זה לא זמן לעסוק בעניינים כאלה, וגם בשעות של ערב שבת אין זה הזמן.

ובכל זאת יש לזה שוק. איך יתכן?

הסיבה פשוטה. הרי יש שעות פנויות, וכנראה שלא השכלנו לגמרי מה לעשות עם השעות הפנויות, כיצד להגיע להרפיה נכונה מהמירוץ היומיומי על כל טרדות החיים, וכך במקום לטעום בהנאה מזיו ה', מחפשים דברים אחרים לא כל כך מוצלחים.

האיסור לעסוק בשבת קודש בענייני חולין, אינו בא להכביד על האדם. אדרבה, הדין הוא שאדם שיש לו עונג מדברים בטלים, מותר לו לדבר דברי חולין בשבת. אך אדם כזה מבזבז הוא את האוצר היקר של השבת בידיים, אדם כזה לא השכיל להבין נכון מהו העונג האמיתי, ומהו ייעודה של השבת.

הבה נשכיל, נתבונן, נרגיש, נתרומם. וכך גם חיי היום יום שלנו, השגרתיים, האפורים, גם הם יתרוממו יותר.

וחנות במחזורותינו. ואין אנו מדברים חלילה על עיתונים שיש בהם דברים ומראות אסורים. לא ולא. לא מינה ולא מקצתיה. אנחנו מדברים רק על כאלו הנקיים מכל רבב, והראויים להכנס לבית יהודי טהור ונקי.

ועובדה היא, שערימות אלו נמכרים דווקא בזמן הסמוך לשבת קודש, וככל הנראה יש להם גם קונים דווקא בזמנים אלו.

האם באמת ובתמים כך ראוי לנו להתכונן לשבת המלכה?

ובכן, טוב עשו מדפיסי העיתונים, מכל הסוגים, שהפרידו בין חלקי העיתונים, והדפיסו בנפרד את עמודי החדשות וענייני הכלכלה שבהם, עמודים הכוללים עמודי פרסום ושכנוע לקנות מוצרים, דברים האסורים על פי הלכה בקריאה בשבת, ואף אסורים בטלטול משום היותם מוקצה. כך שהותירו לנו את החלקים האחרים המותרים לקריאה בשבת, יותר רוחניים, יותר נעלים. אנו מאמינים באמת ובתמים, שרובם של האנשים, גם בשעות של יום שישי, כאשר מרימים הם לידם את אחד מחלקי העיתון, אין ספק שהדבר היחידי שמעניין אותם, הוא החלק הרוחני יותר.

אך בכל זאת, הבה ונסתכל בעצמינו בעין אמיתית, האם אכן סבורים אנו באמת ובתמים שכך הוא הדרך להעביר את הזמן הקדוש והמיוחד כל כך של יום השבת והשעות הקודמות לה? האם מתאים הוא ליהודי שעלה מן הרחצה והטהרה ביום שישי לקראת שבת קודש, לאחוז בידיו דברים כאלה?

ובכן, ניחא. זה ודאי לא עבירה

הימים הללו, הם ימים אפורים משהו. עברנו את חג הפסח ואת כל ימי העומר שלאחריהם, וכבר עברנו גם את חג השבועות עם ימי ההשלמה, וכעת הגיעו ימים שאין בהם איזה ציון זמן מיוחד הראוי להתרומם על ידי כך.

החודש הזה מאופיין אמנם בשמחות משפחתיות הנחוגים ברוב פאר והדר ברוך ה', לאחר תקופה ארוכה שלא נערכו חתונות כפי המנהג שאין נושאים נשים בימי העומר, וכמנהג בני אשכנז נהגו כך עד לשלושת ימי הגבלה. אך מבחינת לוח השנה, הימים הללו אין בהם לכאורה שום דבר המרומם את האדם, ימים שגרתיים למדי.

אך האמת היא, שזמנים כאלו, הם זמני המבחן לעמידתו של האדם על קרקע יציבה, לאחר רגעי התעלות שחש בהם בזמנים כאלה ואחרים. דווקא עכשיו, בשיגרה, בתוך נסיונות היום יום, אלו הם הימים שבהם רואים היכן האדם ניצב ועומד, ומה היא דרגתו האמיתית.

*

הבה נעצור רגע להתבונן, כיצד נראה יום שישי שגרתו בחיינו, ונעשה חושבים האם אכן סבורים אנו כי כך ראוי לו ליום שישי שייראה.

כל אחד היוצא ביום שישי לחנות כדי לקנות דברי מתיקה לכבוד שבת קודש, יכול הוא להבחין על נקלה, כי בחזית החנות ישנם ערמות וחבילות גדולות הנמכרים לכבוד שבת קודש, משל היה זה עונג השבת הגדול ביותר שישנו. המדובר הוא על חבילות העיתונים, הנמכרים בכל חנות

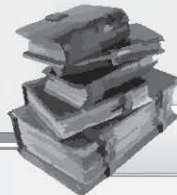

לשון חכמים

היות כי ראינו את ההתעוררות הגדולה שנעשתה בכל העולם בענין חיזוק שמירת השבת קודש, אשר מכל אפסי ארץ נתחברו ונתאגדו יחד לענין הקדוש הזה... מה מאוד יגל לבנו לראות איך שנשפע ממרום רוח טהרה להתעורר בענין גדול וקדוש כזה אשר כל התורה ואמונת ה' כלולה בו, ובזה תהיה לנו פתח תקוה לבנות הנהרסות מפרצת הדת בימינו אלה, כמו שאמרו חז"ל: אלמלא שמרו בני ישראל שתי שבתות, מיד היו נגאלין, נראה מזה כי שמירת השבת הוא היסוד מכל התורה ומקרבת את הגאולה...

בודאי אם נתחזק בימינו אלה כראוי בענין שמירת השבת - זאת תהיה סיבה גדולה לקרב גאולתנו במהרה, ונוכה להשיב שבות עמנו ולהעמיד מלכות בית דוד על מכונה. אך כעת אשר זכינו להתעוררות הזאת, והתחלתי נעשתה בפרסום גדול בכל העולם - העיקר צריכים אנחנו להתחזק בכל שארית כוחנו להוסיף אומץ בענין הקדוש הזה, ושיתגדל הרעיון הקדוש הזה בכל העולם, בכל תוקף ועוז, וכל מי שיתעסק ויחזק את רעהו בזה, תקויים עליו נבואת עזריהו "וימים רבים לישראל וגו' ויבקשוהו וימצאו להם... ואתם חזקו ואל ירפו ידיכם כי יש שכר לפעולתכם"

מכתבי החפץ חיים מכתב י"ט

פניני הלכה

שאלה: אשה שזוכרה בזמן הדלקת נרות, שטרם התפללה את תפילת המנחה, כיצד תנהג?

תשובה: אם כבר הגיע זמן הדלקת הנרות, תדליק נרות, ותתנה שאינה מקבלת שבת עד שתתפלל מנחה, אך לא תאחר את הדלקת הנרות. אולם אם באה להדליק נרות בזמן מוקדם מאוד, ואף לאחר שתתפלל תפילת מנחה ישארו יותר מ-20 דקות עד לתחילת שקיעת החמה, תתפלל מנחה ואחר כך תדליק נרות. וזה דווקא באשה שלא קיבלה על עצמה בפה או כמנהג טוב להדליק מוקדם, ואם קיבלה על עצמה כן בקביעות, יש לה לחשוש משום נדר, ועדיף שתדליק נרות ותתנה שאינה מקבלת עדיין קדושת שבת.

במדה והדליקה כבר נרות, ולא התנתה את התנאי האמור, לא תתפלל תפילת מנחה לאחר הדלקת הנרות, אלא תתפלל ערבית פעמיים.

מקורות: משנה ברורה רסג, מג-מד; שו"ת אבני ישפה ה, עז.

פרשת השבת

וְבָיּוֹם שְׁמִיחַתְּכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חַדְשֵׁיכֶם וּבְתַעֲרֹתֶם בְּחַצְצֹתַי עַל עֹלְתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלֵמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזָכְרוֹן לְפָנַי אֲלֹקֵיכֶם אֲנִי ה' אֱלֹקֵיכֶם (וי' 17)

דרשו חכמינו ביספרי (פיסקא ע"ז), וביום שמחתכם - אלו שבתות. ובעל הטורים כתב כי מרומז כן בתיבת 'שמחתכם', העולה בגימטריא גם ביום השבת (=808).

ביספרי זה למדו הראשונים והאחרונים, כי לדעת התנא בברייתא זו, בשבת יש מצוה של שמחה, ולא רק בחגים. לעומת זאת, רבים מהראשונים סבורים להלכה, כי שבת שונה מהחגים, ובשבת יש רק מצות עונג, ואין מצות שמחה.

אך עדיין טעונים ביאור דברי הספרי, אף אם אכן נניח כי יש מצות שמחה בשבת, איך ניתן לקרוא ליום השבת כדבר סתום - "יום שמחתכם", הרי ברור הדבר שחג הסוכות למשל, מסמל יותר את זמן השמחה מאשר ימי השבת?

אלא, מכאן רבי יחזקאל אברמסקי, בשבת ששים ושמחים על עצם היום שניתן לנו, ושמחה זו שונה היא משמחת הרגלים, שהשמחה בחגים ובמועדים היא על המאורעות שנעשו בזמנים הללו, לעומת זאת בשבת שמחים עם עצם היום בלא דבר נוסף. לפיכך כשהכתוב אומר בסתם "יום שמחתכם", הכוונה היא דווקא לשבת, ולא לאחד החגים, לפי שהשבת היא בעצמה יום שמחה, בלא מאורע נוסף, אלא על עצם השבת שלכם - יום שמחתכם.

חזון יחזקאל שבת כה, ב

אמרת השבת

זכור ושמור בדבור אחד נאמרו

נשאלת השאלה, מה טעם נאמרו זכור ושמור בדבור אחד שהוא נס נפלא מאוד? ומה בא זה ללמדנו?

מבאר בספר באר יוסף (פרשת יתרו), כי הלשון 'שמירה' אין משמעו שרק הוא עצמו ישמור את השבת, אלא שצריך לשים לבו ודעתו שהשבת יהיה שמור ולא יהיה נפגע גם מאחרים, וכמו שמוסרים לאחד חפץ לשמור, שהכוונה היא שהחפץ לא ינוק גם על ידי אחרים. ועד כמה שאדם יכול לשמור על אחרים שלא יחללו שבת ואינו עושה כן, הרי זה נחשב לו שהוא עצמו חילל את השבת, כפי שאמרו חכמים על רבי אלעזר בן עזריה, שפרתו של שכנו יצאה עם משווי עליה לרשות הרבים, ומייחסים את הדבר לרבי אלעזר בן עזריה כאילו פרתו שלו יצאה כן, לפי שהיה בידו למחות ולא מיחה.

דבר זה ייחודי הוא לשמירת שבת, שאדם היכול להשפיע על זולתו שגם הוא ישמור את השבת ואינו עושה כן, נחשב לו הדבר כאילו הוא עצמו חילל את השבת, מה שאין כן בדברים אחרים שאף אם אדם לא מיחה בחבירו שלא יעבור על איסור, אין האיסור עצמו נחשב שנעשה על ידי האדם שלא מיחה.

לכן נאמר זכור ושמור בדיבור אחד, שכל עוד ולא שמר האדם אף על רעהו שגם הוא יקדש את השבת, אף אם הוא עצמו זכר את השבת, חסר לו עצמו בשמירת השבת.

מעשה לשבת

השטריימל שהועמד למכירה

היו אותם שנים, והיישוב היהודי בירושלים נתון היה בחרפת רעב כפשוטו.

רבי ישעי' רצה לעזור לעני זה בשעת הדחק, אך כסף מזומן לא היה בידו, כספי ה"כוללים" בראשם עמד, ומהם חילק לעניי ירושלים, אצלו ונגמרו מזה זמן. מה עשה? נטל פמוט אחד מפמוטיו, נתנם לו במתנה על מנת שימכרוהו, ובתמורתם יכין צרכי שבת. כסף זה אכן הספיק לעני לכמה שבתות.

כעבור כמה שבועות, נכנס אותו יהודי בשנית, ושוב אותה בקשה בפיו, בני משפחתו גוועים ברעב, ואין בידו פרוטה לפורטה. שוב נותן לו רבי ישעי' את הפמוט השני והאחרון, והיהודי מוכר את הפמוט ומכלכל את בני ביתו ימים ושבועות נוספים.

לא ארכו הימים, ואותו יהודי נכנס שוב בערב שבת, וביקש עזרה בצר לו. רבי ישעי' שלא היה ביכולתו לעזור לו, שכן את הפמוטים כבר נתן לאותו יהודי, נטל את השטריימל השבתי שלו, ונתנם לאותו יהודי כדי שימכרוהו ויתפרנס ממנו.

אותו יהודי, נטל את השטריימל וחבטו בפניו של רבי ישעי', והתפרץ בחרפות וגידופים על שאינו עוזר לו במידה מספקת, ואינו נותן לו כסף מזומן...

חשב לעצמו רבי ישעי': יהודי המתפרץ בצורה כזו, מי יודע עד היכן צרותיו מגיעות, ומה גודל יגונו וסבלו עד שאיבד את שיווי משקלו. פנה רבי ישעי' אל היהודי ואמר לו "בוא איפוא מיד אתי, ונגייס לך עוד עזרה".

וכך הלך רבי ישעייה בכבודו ובעצמו יחד עם אותו יהודי, לסבב על פתחי עניי ירושלים, כדי לקבץ פרוטה לפורטה לאותו יהודי אומלל, כדי שיוכל לקבל את השבת באופן רגוע ונינוח.

עמד והסביר לה, הלא תדעי בתי, כי על פי התורה הבן קודם לבת בהצלת נפשות. ענתה לו בתו בחכמה, כי אכן עליו המצוה להציל את בנו לפניו, אך כלפיה עצמה הרי שהיא מחוייבת לעשות כל אשר בידה כדי להציל את עצמה, אף על חשבון הבן, ולכן אינה עומדת לוותר. כששמע רבי ישעי' את דברי חכמתה של בתו בשעה מצמררת זו, ננסכו בו לפתע כחות חדשים משמים, ובנסים עילאיים הצליח להגיע לחוף מבטחים כשעליו שני הילדים. הספנים הגויים שראו זאת כיצד אדם שאינו יורד ים, מצליח לחתור במים כשהוא נושא שני ילדים עליו, אמרו האחד לחבירו, אין זה אלא כי אם איש אלוקים.

אך לא בזאת עוסק סיפורנו.

סיפורנו נסוב ימים רבים לאחר מכן, כשרבי ישעייה כבר הוכר כמנהיגה של היישוב היהודי בירושלים.

יהי היום, וערב שבת היה, נכנס אליו עני אחד מבני העיר, ואמר לו כי בביתו גוועים ברעב הוא ובני ביתו, וביקשו שיעזור לו להכין את צרכי השבת. שני בצורת

מדמויות הודו שפיארו את ירושלים עיר הקודש בדורות הקודמים, היה רבי ישעיהו ברדקי זצוק"ל, שהיה בעצם ממניחי היסוד להקמת היישוב היהודי המתחדש בירושלים עיר המקדש לפני כמהה וחמישים שנה.

מוצאו של רבי ישעיהו היה מהעיר פינסק שבליטא, שם כבר נודע כגאון בתורת הנגלה והנסתר כאחד, וכאיש חסיד וצדיק. שם גם העמיד תלמידים רבים, ביניהם כאלה שהתפרסמו לגדולי ישראל.

בעודו בגיל צעיר התאלמן מאשתו, שהשאירה לו בן ובת. ובאחד הימים, החליט לקום ולעשות מעשה, לעזוב את הגולה, ולעלות לארץ הקודש עם שני ילדיו היתומים. וממחשבה למעשה, קם והיטלטל בדרכים, חצה מדינות ויבשות, עלה על ספינות וסירות, כשנסים רבים נעשו לו בדרכים, עד שהגיע למחוז חפצו בארץ הקודש.

מספרים כי סירת המפרשים עליה חצה את הדרך האחרונה לפני שירד לנמל הארץ, התפרקה לשנים בעודו בלב ים כמה מאות מטרים מנהיבשה בארץ, וכך שחה את שארית הדרך כשהוא נושא את שני ילדיו על כתפו. לאחר כברת דרך, החל לחוש כי כוחותיו הולכים ואוזלים, וחש כי עוד רגע קט עומד הוא למבוע עם שני ילדיו, והחל לעשות חשבון לעצמו מה עליו לעשות. בהיותו איש תורה והלכה שכל צעדיו מחושבים בשיקול אחד ויחיד, מה התורה מצוה עליו לעשות, הגיע למסקנה מהירה כי עליו להשליך את אחד מהילדים המימה, וזאת כדי להציל את עצמו ואת הילד השני, ומשכך הגיע למסקנה כי הבן קודם לבת, ועמד להשליך את בתו למים. כשחשה בזאת הבת, החלה להלחם ולהאחז בו בשארית כוחותיה.

זכריהם הם זכרונם

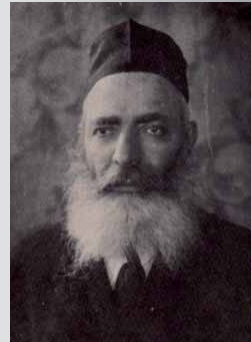
הגאון הצדיק רבי ירוחם הלוי ליוואוין זצוק"ל - י"ח סיון תרצ"ו

בצילו של המשגיח הנודע ממיר - רבי ירוחם זצ"ל, הסתופפו אריות שבחבורת מופלגי בני התורה שבישיבת מיר, מהם כאלה שהיו בקיאים בש"ס ולמדנים מופלגים, וכולם קיבלו את מרותו המלאה של המשגיח זצ"ל וקיבלו ממנו מלוא חפנים בדעת ויראת ה', כפי שהוא קיבל מרבותיו הגדולים מנחילי שיטת המוסר.

המשגיח עמד פעם וביאר עד כמה על ידי התורה נעשה האדם מציאות שונה בחוש, והוכיח דבר זה מביאורו של האבן עזרא על הפסוק (בראשית ב, ג) "ויקדש אותו" - "כי ביום הזה מתחדשים בגופות תוספת כח ואף בנשמות יתרון השכל". כך במקום אחר כותב האבן עזרא על הכתוב (שמות כ, ח) "ויקדשו" - כי השם קידש את זה היום, שהנפשות מקבלים בו תוספת חכמה יותר מכל הימים. והוסיף וכתב ש"ידוע זה למרגישים".

חידד המשגיח את הדברים: הנה לפני האבן עזרא היו הדברים כל כך פשוטים, עד שהבין כך בפשוטו של מקרא. וכאן הוסיף רבי ירוחם את דבריו שלו עצמו "כי אמנם למה לא? מי באמת לא רואה מעין אור הקדושה של יום השבת המקרין את פני האדם הנכנס ביום הקדוש בקצת הכנה לשבת? רואים אנו בחוש ובהרגש כי יום השבת הוא כמציאות יום שונה מכל הימים, יום של קדושה, יום עם תוספת נשמה יתירה!"

מנגד הביא את דברי הגמרא (עבודה זרה ע, א) שהגויים לא מסוגלים לעכל שהיהודים יכולים לסבול את עול השבת. ולמה אנחנו איננו מרגישים כל הכבדה? אנחנו הלא קוראים לשבת עונג! מאין זה רב המרחק בין היהודי לגוי? זהו סודה של שמירת התורה והמצוות, שעל ידם אנחנו נעשים מציאות אחרת, וכך אנחנו מרגישים בחוש את עונג השבת.

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים!

בשבעות הקרובים, נעמוד בשורות אלו, על אופיים וטיבם של 39 הפעולות הקרויים "אבות מלאכות", שהם וכל הדומים להם, נאסרו מן התורה לעשייה בשבת קדשנו.

39 פעולות אלו, הם הפעולות שנעשו לצורך בגינת המשכן, שחזו"ל דרשו וקבלו שהם המלאכות שאותם אסרה התורה לעשות בשבת.

מלאכות אלו מחלקים בקבוצות של פעולות.

קבוצה אחת קרויה "מלאכות הפת", והם אחת-עשרה מלאכות הצריכות להעשות כדי לאפות פת. מלאכות אלו נעשו במשכן לצורך צביעת היריעות, שאות הצבע היו מכינים מצמחים מיוחדים, בסדרת פעולות המשתפות לסדרת הפעולות שנעשות לצורך אפית פת.

הקבוצה השנייה הם שלוש עשרה מלאכות שנעשו לצורך הקנת היריעות שעשויות מצמר של בעלי חיים.

הקבוצה השלישית הם שבע מלאכות שנעשו לצורך הקנת יריעות שנעשו מעורות של בעלי חיים.

קבוצה נוספת הם שמונה מלאכות שונות שנעשו לצורך הקמת קרשי המשכן וציפויים.

סך הכל יש לנו שלוש עשרה פעולות, הקרויות "אבות מלאכות", שכל אחת מהם יש "תולדות", שהם הדברים הדומים בתוכנם ובאפי פעולתם למלאכות אלו, שגם כל הדומה להם הרי הוא בכלל מלאכה האסורה בשבת.

בשבוע הבא, נתמקד בעזרת ה' בקבוצה הראשונה של מלאכות הפת.

שבת שלום

משל ונמשל

חז"ל מספרים, כי רבינו הקדוש אמר לקיסר אנטונינוס, כי מאכלי השבת ערבים וטעימים בשל התבלים המיוחד ושמנו "שבת".

מדוע מכונה הטעם המיוחד של השבת בשם "תבלין"?

משל: מעשה בחסיד אחד שהלך לסעוד ביום שבת אצל חברו שהיה חסיד כמותו, אך כיון שהלה לא הזמינו הביא האורח את תבשילי הסעודה מביתו. כשהגיע זמן הסעודה והגישו לפני בעל הבית את התבשיל, הוציא האורח את תבשילו, וראה בעל הבית שתבשילו של האורח ריחו הטוב נודף ממנו פי כמה יותר טוב מתבשילו שלו עצמו.

שאל בעל הבית את האורח, ריח זה הנודף מתבשילך מנין הוא לך? ענה לו האורח, אשתי נזהרת לומר על כל עסקי התבשילים "לכבוד שבת קודש", מהם מתבשם התבשיל. אך אצלך התבשילים נעשים על ידי המשרתים, הם אינם עושים זאת בכוונה טהורה שכזו, לכן אין הם נודפות ריח כה ערב.

הנמשל: "תבלין" הם אותיות "תני - לב", אומרים לאשה תני לב על מעשייך לכוון בהם שאכן יעשו הם לכבוד שבת, וזה התבלין של השבת שמטעים את האוכל.

בשם בן איש חי

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות
yismechu@yismechu.com

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות,
פרנסה, וכל מילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030